

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 133/2015
28.01.2016. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле З.С. из П., коју заступа Г.Ј., адвокат из П., против тужене Републике Србије, Министарство правде и Државне управе Републике Србије, Високог савета судства Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1642/14 од 09.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1642/14 од 09.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави П1 111/13 од 30.01.2014. године обавезана је тужена да тужилци исплати на име разлике зараде између накнаде плате коју је тужилка примала као и зараде коју је остварила радећи у А.-п. из Ж. и накнаду за незапослене од Националне службе за запошљавање П. и зараде коју би остварила да је радила као судија Основног суда у П. за период од 01.01.2010. године па до 15.10.2012. године и то у месечно појединачно означеним износима са каматом (став први изреке). Истом пресудом обавезана је тужена да за рачун тужилке код Републичког Фонда ПИО Филијала П. уплати припадајуће доприносе за пензијско инвалидско осигурање (став други изреке). Одбијен је тужбени захтев за накнаду штете на име неискоришћеног годишњег одмора у износу о 124.677,60 динара са каматом (став трећи изреке). Обавезана је тужена да тужилци исплати на име накнаде штете због неисплаћене јубиларне награде за 20 година у правосуђу у периоду времена од 01.09.1991. године до 02.09.2011. године износ од 46.275,00 динара са каматом (став четврти изреке) као и захтев за исплату камате на износ јубиларне накнаде (став четврти а)

изреке). Обавезана је тужена да тужиљи на име нематеријалне штете и то за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати новчани износ од 500.000,00 динара са каматом (став пети изреке). Обавезана је тужена да тужиљи на име повреде права на правично суђење исплати новчани износ од 500.000,00 динара са законском затезном каматом (став шести изреке) и обавезана је тужена да тужиљи на име парничних трошкова исплати износ од 243.328,00 динара (став седми изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1642/14 од 09.10.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртном изреке (став први изреке). Преиначена је иста пресуда у ставу петом, шестом и седмом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа у износу од 500.000,00 динара са каматом, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете због повреде права личности – права на правично суђење исплати износ од 80.000,00 динара са каматом од 30.01.2014. године док је за разлику од досуђеног износа до траженог од још 420.000,00 динара са каматом тужбени захтев одбијен као неоснован. Обавезана је тужена да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 152.522,64 динара. (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у усвајајућем делу става другог за накнаду штете од 80.000,00 динара са каматом и за исплату трошкова поступка благовремено је изјавио ревизију заступник тужене због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14) и налази да ревизија тужене није дозвољена.

Тужена је поднетом ревизијом указала на дозвољеност овог правног лека на основу члана 13. и 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14). Новелираним одредбама члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака. Погрешна је оцена тужене о дозвољености ревизије услед делимичног преиначења првостепене пресуде. У овом случају побијаном одлуком је преиначена пресуда Основног суда одбијањем тужбеног захтева у делу одлуке о накнади штете због повреде права личности – права на правично суђење преко износа од 80.000,00 динара до траженог од 500.000,00 динара са каматом. Како је износ од 80.000,00 динара већ био досуђен првостепеном пресудом, побијана одлука у наведеном делу нема правни значај преиначујуће одлуке без обзира на формулацију садржану у изреци пресуде Апелационог суда у Крагујевцу. Право на ревизију по основу преиначења у другом степену и то за одбијајући део имала је само тужиља, као странка чије право умањено другостепеном одлуком. Наиме, ревизија по члану 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку због преиначења првостепене одлуке је дозвољена само у ситуацији када је ревизију изјавила странка којој је због преиначења првостепене пресуде право ускраћено

или смањено. Како је подносилац ревизије у овом случају тужена, поднета ревизија није дозвољена.

Одобрама члана 403. став 3. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Како вредност предмета спора побијаног дела од 80.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена ни по наведеном основу.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци решења на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**